

ZENGŐ FA.

Síromra kö meg érc helyett
 — Így rendelém már jóelőre —
 Fenyőfa-ágot tűz a kegyelet.
 Tövébe száll és átaljárja
 Elporló testem száz paránya.

A nap felé tör sírom öre.
 Sudár, szép szálfa lesz belőle.
 Tudom, szemet szúr: sügni-bügni kezd
 A földrehajló fűzfa meg kereszt.
 A csend helyén is van határ
 Merész fejfámra balta vár!

Mire leszáll a bágyadt őszi nap,
 A sírom éke nyers anyag.
 Mogorva ácsok
 Köréje gyűlve tartanak
 Komoly tanácsot:
 Mi légyen hát a holt fatesttel?
 — A fába lelkem félve leskel. —

A szó-tusát így zárja be a mester:
 „Növése délceg,
 Kár volna lécnék.
 Magasba vágyott és magában élt,
 Legyen azért telegráfoszlop!
 Ott álljon posztot,
 Hol a sínek kígyózó párja
 A hegygerincet nyögve járja.“

A karcsú, illatos fatesten
 Acélfonál feszül maholnap.
 A holt fenyőben lelkem összerezzen:
 Zengő hullámok áramolnak,
 Tüzes erő sziszeg, szikrázik rajta,
 Elárad, lüktet, dobban benne —
 A holt fenyőnek mintha szíve lennel!

Mint tépett húrnak rezgő végén
 A csonka dal vonaglik, felsikolt:
 Az oszlop sem maradhat békén,
 Remegteti a villámló akord — —

— A bérctetőn, a hegy szívébe szűrva
 Így élem benne embersorsom újra.